eduard tone

iuliana vilsan

aventurile măgarului alfred

LiterNet.ro 2004

Redactori: Răzvan Penescu rpenescu@literne t.ro
Geta Rossier grossier@literne t.ro

Editor format .pdf Acrobat Reader şi coperta: Anca Şerban aserban@literne t.ro

Desene: © 2004 Iuliana Vîlsan.

Text: © 2004 Eduard Țone. Toate drepturile rezervate autorului.

© 2004 Editura LiterNet pentru versiunea .pdf Acrobat Reader.
Este permisă descărcarea liberă, cu titlu personal, a volumului în acest format. Distribuirea gratuită a cărții prin intermediul altor situri, modificarea sau comercializarea acestei versiuni fără acordul prealabil, în scris, al Editurii LiterNet sunt interzise şi se pedepsesc conform legii privind drepturile de autor şi drepturile conexe în vigoare.

ISBN: 973-8475-68-6

Editura LiterNet
http://Editura.LiterNet.ro
office@literne t.ro

~

Cuprins:

pe nor
de sus în jos
melcul limbuță
spre lac
miriapodul vergilius
o propunere
spartacus în aer
salvarea în peșteră
cele o sută de stalactite
a șaisprezecea nișă
bicicleta lui krantz
unde e căsuța
pe plajă
nero

~

pe nor

Măgarul Alfred s-a născut pe un nor. Când şi-a dat seama ce se întâmplă cu el a privit în jos şi undeva departe, pierdută într-o livadă de meri, a văzut o căsuță portocalie.

„Acolo, aş vrea să locuiesc!” a spus măgarul Alfred şi a rugat o pasăre să-l aducă cu picioarele pe pământ.

Pasărea era un vultur, mai bine zis o vulturoaică destul de bătrână pe nume Olga, veşnic încruntată dar destul de binevoitoare.

„Te ajut!” i-a spus Olga, privind picioarele măgarului care căutau să-şi asigure stabilitatea pe norul gălbui. „Dar dacă ajungi la căsuța portocalie cu bine trebuie să faci şi tu ceva pentru mine!”

Măgarul Alfred şi-a clătinat urechile în vânt, a mustăcit câteva secunde, apoi a răspuns cu glasul lui răguşit şi caraghios de nepotrivit cu urechile imense:

„Mmm, bine! Să-mi spui ce trebuie să fac!”

„Îți voi spune când ajungem pe pământ” a răspuns vulturoaica Olga.

Alfred era un măgar trist. Habar n-avea de ce se născuse pe norul acela care părea ieşit dintr-o fabrică de suc de portocale, dar hotărâse să nu-şi pună prea multe întrebări pe tema asta şi îşi acceptase destinul cu demnitate. Norul îl purta în fiecare zi prin cele mai diverse locuri din lume însă de fiecare dată se întorcea deasupra livezii de meri cu o precizie de ceasornic elvețian. Aşa se face că măgarul Alfred văzuse multe de când se trezise pe acel nor: războaie, primăveri, recolte, frigidere goale, tamponări, cai albi şi cai liberi, poeți, muşte țețe, inimi îndrăgostite, sucuri de fructe exotice, pinguini... Din toate astea a cules o tristețe prea matură care se manifesta din când în când prin tresărirea sprâncenei sale drepte. Un fel de tic pe care încerca să nu-l bage în seamă.

„Dacă aş ajunge vreodată să trăiesc acolo jos!” se gândea adesea Alfred. „Aş fi cel mai bun măgar din lume. Nu ştiu ce înseamnă asta pentru că toți măgarii pe care i-am văzut de aici de sus făceau acelaşi lucru, mai mult sau mai puțin supuşi. Dar eu promit să fiu cel mai bun măgar din lume.”

Acum se ivise şansa de a ajunge pe pământ şi, după ce primise promisiunea vulturoaicei Olga că va fi ajutat, devenise foarte emoționat. Urechile i se roteau continuu, sprânceana nu-i mai tresărea deloc, ochii negri şi rotunzi prinseseră o strălucire ireală. Era chiar haios în felul lui de măgar cenuşiu, cu „manşete” negre la toate cele patru picioare. Olga l-a privit chiorâş, pe jumătate amuzată, pe jumătate îngrijorată.

„Mâine dimineață coborâm pe pământ. Nu te pot duce acum fiindcă… mă-nțelegi… sunt un pic obosită. Dar pregăteşte-te, mâine la prima oră sunt aici, în zece minute vei fi jos. Apoi, va trebui să-mi îndeplineşti şi mie dorința.”

După care Olga a făcut o vrie şi s-a pierdut în ceața care începuse să se lase deasupra livezii de meri.

Măgarul Alfred a rămas fermecat, înfipt în norul murdar, cu alură de vată de zahăr ce începe să se topească.

„Oare ce-mi va cere vulturoaica?” se întrebă el înainte de a adormi, obosit de emoție şi de gândul că odată ajuns la căsuța portocalie, va trebui să devină cel mai bun măgar din lume.

de sus în jos

~

Alfred a visat rotocoale de fum care se îmbinau cu inele imense de fier pentru a forma un lanț infinit. O za de fum, o za de fier. O za de fum, o za de fier. Lanțul se năştea pe nesimțite şi se întindea deasupra lumii cuprinzând-o în cercuri imense, încolăcindu-se şi încătuşând-o ca un şarpe albăstrui. Dimineața măgarul Alfred s-a trezit asudat. Norul lui plecase de deasupra căsuței portocalii şi cine ştie pe unde ajunsese… Tot ceea ce putea vedea dedesubt era o prăpastie uriaşă care despărțea două lumi: de o parte erau nişte oameni galbeni, de cealaltă – unii verzi. Cei galbeni aveau arme în mâini pe care le agitau strigând de mama focului către oamenii verzi. Oamenii verzi erau calmi. Câțiva dintre ei arau pământul, alții îşi dădeau copiii în nişte leagăne sub formă de coajă de nucă, alții cântau nişte melodii ciudate, dar vesele.

Nimic nu era la fel în cele două părți ale acestui tablou bicolor iar Alfred – care, ca măgar călător fără voia lui, văzuse destule – era un pic nedumerit: ce se întâmplă acolo şi de ce? În plus, prăpastia dintre cele două tipuri de oameni era atât de adâncă şi de neagră încât până şi de pe norul lui aflat la o înălțime considerabilă măgarul Alfred simți cum îl cuprinde amețeala. Mirosuri fel de fel se ridicau dinspre cele două lumi. Deşi nu le putea identifica foarte bine, fiindcă nu fusese niciodată în preajma lor cu adevărat, măgarul putea bănui amestecul mirosului de oțel cu mireasma de mere coapte, a celui de sudoare cu cel de micşunele, a celui de ură cu cel de copil rumen în obraji. Alfred ar fi vrut ca norul să se mişte cât mai repede din acel loc. Simțea frică şi linişte în acelaşi timp dar sentimentul cel mai neplăcut pe care îl avea era că în curând sprânceana lui urma să tresară din nou. La un moment dat prăpastia începu să se micşoreze. Se micşora din ce în ce mai tare, până când dispăru şi cele două lumi se uniră.

Deodată însă Alfred se dezmetici amintindu-şi că avea întâlnire cu vulturoaica Olga şi se întrebă dacă nu cumva, din cauza faptului că norul plecase de deasupra căsuței portocalii, Olga nu avea să-l mai repereze niciodată. La acest gând sprânceana începu să-i pulseze şi Alfred se culcă pe norul gălbui, cu botul pe labele manşonate.

„Hai, mergem?”

Vocea Olgăi îl trezi din reverie. Nu văzuse că deasupra lui vulturoaica se rotea amenințător de câteva minute, aprigă şi încruntată. Părea din nou cam supărată.

„N-am prea mult timp azi. Dar ți-am promis că te duc jos aşa încât… hai! Urcă-te în spatele meu!”

Nu e foarte uşor să urci un măgar în spatele unei vulturoaice dar dorința lui Alfred de a ajunge la căsuța portocalie era atât de mare încât, în două secunde, se ținea cu copitele de creasta Olgăi. E adevărat, tremura un pic, de emoție şi de teamă, dar i-au rămas doi stropi de energie pentru a mai spune:

„Dă-i drumul!!!”

Vulturoaica s-a opintit sub greutatea măgăruşului – în definitiv nu mai era de mult tânără – dar şi-a găsit imediat stabilitatea şi a pornit în picaj către destinație.

„Iiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii-haaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa-I-haaaaaaaaa!!!” a urlat măgarul Alfred, strângând între picioare trupul plin de pene al mijlocului său de transport, îngrozit că pământul se apropia cu repeziciune, iar el nu putea să controleze sub nici o formă viteza. După cum evoluau lucrurile sfârşitul avea să vină într-un câmp de maci. Nu şi-ar fi dorit asta, fiindcă tot ceea ce ştia despre maci era că, dacă adormi în mijlocul lor, s-ar putea să te trezeşti într-o poveste ciudată, alături de o fetiță pe nume Dorothy, care căuta un vrăjitor împreună cu un leu, un om de tinichea şi o sperietoare de ciori. Măgarului Alfred nu-i plăceau vrăjitorii, deci n-avea nici un chef să se alăture acelei fetițe; în plus, vulturoaica Olga îi promisese că-l duce la căsuța portocalie şi nu într-un câmp cu maci!

„Hei, ne prăbuşim în câmpul cu mmmmaci!” strigă îngrozit Alfred, chiar în urechea vulturoaicei viteziste.

„Mai taci! Ți se pare că ne prăbuşim? Sunt doar în viteza a treia. Ar trebui să-ți spun că am fost campioană mondială la Raliul Vulturilor acum 30 ani. Deci ceva mai multă încredere în mine n-ar strica, nu?”

„Bine, dar de ce nu mă duci la căsuța portocalie, aşa cum mi-ai promis?”

„Pentru că n-am mai găsit-o. Azi-noapte a dispărut. Era acolo, lângă păduricea aia verzuie. Dar lasă, că o găseşti tu când ajungem jos. Îmi pari un măgar inteligent cu toate că manşetele tale negre de la picioare nu-mi inspiră foarte multă încredere!”

Măgarului Alfred i se făcu, brusc, frică. Un alt fel de frică. Nu-i mai era frică de faptul că s-ar fi putut prăbuşi în câmpul de maci. Acum se temea că şi-a pierdut căsuța la care visase atâta vreme de pe norişorul lui călător; în plus, dacă nu reuşea să se descurce acolo, jos? Pentru un măgar care stătuse pe un nor atâta vreme lucrurile nu puteau fi simple pe pământ.

Olga plană deasupra câmpului cu maci şi ateriză pe un bolovan uriaş.

„Gata, dă-te jos! Nu crezi că eşti suficient de greu?”

Măgarul Alfred părea foarte dezamăgit. Urechile i se lăsaseră pe spate iar moțul din vârful capului nu fusese niciodată mai ciufulit ca acum. A coborât şi era cât pe-aci să-şi scrântească un picior la contactul cu solul tare. Nu era obişnuit să calce decât pe norul pufos…

„Nu uita, mi-ai promis că atunci când ajungi la căsuța portocalie o să-mi îndeplineşti o dorință!” i-a spus vulturoaica în timp ce-şi lua zborul.

„Mda, aşa e, ți-am promis! Care e dorința?”

„Dacă vreodată va veni un vultur care se va aşeza pe căsuța portocalie, să deschizi uşa, să-l primeşti

înăuntru, să-l pui la masă şi să-l întrebi dacă s-a născut în Peştera Dorințelor. Iar dacă îți răspunde afirmativ, să mă strigi şi să nu-l laşi să plece până nu apar eu."

Vulturoaica Olga făcu câteva volte apoi dispăru în înaltul cerului lăsând în urmă întrebările abia şoptite ale măgarului Alfred:

„Dar cine este acel vultur? Şi tu de unde vei şti că trebuie să apari? Cum mă vei auzi?"

melcul limbuță

După câteva ore de nedumerire, timp în care a avut grijă să nu adoarmă în lanul de maci şi în care a exersat în jurul bolovanului mersul pe pământ, măgarul Alfred a găsit de cuviinţă să plece în căutarea căsuţei portocalii. Totul i se părea foarte dificil. Lucrurile pe pământ păreau mult mai simple văzute de acolo, de sus, de pe norişorul care-i fusese atâta vreme casă. Aici nu ştia niciodată ce urma să i se întâmple la următorul pas. Putea să nimerească într-o groapă, putea să fie muşcat de un şarpe veninos sau, pur şi simplu, putea să dea peste un om rău care să-i pună hamul de gât şi să-l ducă la muncă, aşa cum văzuse că se întâmplă cu foarte mulţi măgari. De aceea păşea cu sfială, se uita în jur de foarte multe ori şi, în general, era extrem de caraghios pentru cineva care l-ar fi văzut din afară.

Mai puţin caraghios i s-a părut însă melcului Limbuţă atunci când măgarul Alfred era să-l calce, din neatenţie.

„Heeeeeeeeeeei!” a urlat melcul Limbuţă la măgar din toate colţurile casei sale pe care o purta în spinare. Alfred s-a oprit paralizat, cu piciorul deasupra celui pe care era să-l facă zob.

„Ai putea să fii mai atent!”

„M… m… iartă-mă! Uau, era să te calc!”

„Acesta e un lucru evident. Nu mi-am dorit niciodată să sfârşesc sub copita unui măgar!”

„Nu ştiu ce să mai spun, îmi pare rău. Ce-aş putea să fac pentru tine ca să te împac?”

„Lasă-lasă. Am mai văzut eu măgari neatenţi. Problema mea e că nu pot să mă mişc suficient de repede cât să ies din raza de acţiune a copitei. Dar ia spune-mi: ce-i cu tine pe-aici? Nu întâlneşti la fiecare pas un măgar de capul lui şi care să pară rătăcit ca o muscă într-un congelator!”

„Am venit de pe un norişor şi caut o căsuţă portocalie”

„Ai venit de pe… ceee? Probabil că ai dormit în vreun câmp de maci şi acum, nu-ţi mai aminteşti pe ce lume eşti. Ce fel de căsuţă portocalie cauţi?”

„Când eram pe norişor am văzut o căsuţă care mi-a plăcut foarte tare. Era portocalie şi am început să visez la ea: acolo aş vrea să trăiesc toată viaţa!”

„Ha, ha! Eşti amuzant, zău! Un măgar coborât de pe un nor ca să trăiască într-o casă portocalie! Nici măcar în poveştile pentru copii nu citeşti despre aşa ceva! Dar să zicem că te cred. N-ai faţă de măgar mincinos. De fapt toţi măgarii pe care i-am văzut erau mai preocupaţi de durerea lor de şale, decât de faptul că ar putea avea feţe de mincinoşi. Tu eşti primul măgar, care nu se plânge de şale imediat ce a intrat în vorbă cu mine.”

„N-am nici o problemă cu şalele, dar aş putea avea cu picioarele se pare. Cum te cheamă pe tine?”

„Eu sunt Limbuţă.”

„Încântat! Alfred. Limbuță, nu vrei să mă ajuți să găsesc căsuța?”

„Uite ce e! Pe mine niciodată nu m-a rugat vreun măgar ceva şi găsesc acest lucru destul de inadmisibil. Având în vedere că era să mă striveşti nici n-ar trebui să-mi îndrept coarnele boureşti către fața ta urecheată. Însă mi se pare că eşti un măgar cu destul de mult bun simț, lucru, de asemenea, rar întâlnit. De aceea îți voi răspunde cu franchețe. Nu! Nu vreau să te ajut! Eu am căsuța mea, n-am chef de belele. În plus, am treabă. Mă duc la mare. Vreau să mă întâlnesc cu câțiva melci de apă sărată. Am auzit de la o broască țestoasă care era în trecere pe-aici acum ceva timp că melcoaicele de apă sărată sunt foarte drăguțe. Îți dai seama? Să am o prietenă melcoaică de apă sărată! Aş fi cel mai stimat melc din lume! Bine, probabil că o să ajung în 20 de ani pe plajă, dar nu-i o problemă: probabil răbdarea e a doua mea natură. Aşa că, nu, măgarule, îmi pare rău, nu te pot ajuta!”

Urechile măgarului Alfred se pleoştiră brusc şi sprânceana dreaptă îi tresări. Limbuță părea un tip descurcăreț şi agil şi era sigur că i-ar fi putut oferi o mulțime de sfaturi bune. Dar părea foarte hotărât să ajungă la mare, iar vorbele lui nu lăsau loc de interpretări.

„Bine, am înțeles, Limbuță. Îmi pare rău, că nu vrei să mergi cu mine. Dar îți doresc să ajungi cât mai repede la mare şi la melcoaica pe care o visezi!”

„Da, da! Mulțumesc. Ai grijă! Fii atent altădată, pe unde mergi: mai sunt şi alții în jurul tău.”

Melcul Limbuță îşi retrase coarnele şi o porni pe marginea cărării. O porni, e un fel de a spune. Se mişca atât de încet încât Alfred îl privi câteva minute stupefiat şi apoi îşi dădu seama că melcul nu înaintase mai mult de câțiva centimetri. Părea strivit de căsoiul pe care-l căra în spinare. Limbuță avea o casă cam dărăpănată, motiv pentru care Alfred se gândi că nu era un melc chiar atât de tânăr. Cochilia era destul de zgâriată şi străvezie, iar părerea măgarului era că lui Limbuță i-ar fi trebuit una nouă. Dintr-o dată îi veni o idee!

„Hei! Limbuță! Stai un pic!”

Melcul se întoarse anevoie şi-şi ridică din nou coarnele către el.

„Acum ce mai e?”

„Vreau să-ți fac o propunere…”

spre lac

Imaginea era amuzantă: un măgar, care se bălăbănea pe cele patru picioare „încălțate” în şosete albe şi care căra în spinare un melc ce părea obosit dar, în fapt, era foarte vorbăreț. Alfred îl convinsese în cele din urmă pe Limbuță să vină cu el, cu promisiunea că cei 20 de ani care i-ar fi luat melcului ca să ajungă la mare se vor transforma într-o perioadă mult mai scurtă grație transportului gratuit oferit pe spinarea lui.

„Alfred, Alfred! Dacă stau bine să mă gândesc - şi stau bine, mulțumesc! – îmi amintesc că mi-a vorbit cineva, cândva, despre o casă portocalie…”

Măgarul Alfred se opri ca fulgerat şi roti capul pe jumătate către Limbuță.

„Şi de ce nu mi-ai spus până acum? Cine e? Spune-mi, cine e?”

„Hmmm… Un motan chior, pe care l-am întâlnit acum câteva zile pe marginea unui lac. Era vai de capul lui! Cică abia scăpase dintr-un război între oameni şi nu ştia încotro să se îndrepte, atât era de derutat! Un om rău îi scosese ochiul în timpul unei bătăi cu pietre pe străzile oraşului. Nimerise cu bolovanul colțuros chiar în capul bietului motan, încercând, de fapt, să lovească un moşneag neprietenos care-l urmărea cu o furcă. Atât de şocat a fost motanul încât a tulit-o din oraş pe unde-a apucat. Îți dai seama că nu mai vedea cu ochiul ăla! Când am intrat eu în vorbă cu el se uita în apa lacului încercând să-şi dea seama dacă o să mai fie vreodată primit de cineva într-o casă. Părea tare nefericit! Nu era deloc obişnuit cu viața pe câmp. Mi-a spus că obişnuia să locuiască în castelul unui fost general. Generalul murise iar el era crescut de tânăra lui soție rămasă singură şi neconsolată, dar cu o avere imensă. Drept pentru care, mă-nțelegi, motanului nu-i lipsea nimic: lapte proaspăt de la vaci selecționate, fundițe bleu şi pernuțe moi pe care-şi odihnea fundul în fiecare noapte. În ziua cu pricina ajunsese în stradă pentru că urmărise un amărât de şoarece. În ciuda condițiilor luxoase în care trăia nu s-a putut debarasa niciodată de instinctele ucigaşe vizavi de şoricime. Aşa că în timpul acelei curse de urmărire s-a trezit în mijlocul bătăliei şi, bietul de el, a avut numai de suferit. Când s-a mai dumirit un pic şi-a dat seama că n-avea nici un sens să se întoarcă la castel. Gândea că stăpâna lui nu l-ar mai fi primit în condițiile în care era chior şi, dealtfel, auzise nişte oameni care vorbeau cum că respectivul castel fusese incendiat.”

„Şi cum ți-a spus de căsuța portocalie?”

„În goana lui nebună prin pădure, trecuse pe lângă o casă portocalie. Cică avea ferestrele albastre şi mari. Atâta apucase să vadă. După care a intrat din nou în hățişuri şi abia când s-a oprit din alergat, la acel lac la care-l întâlnisem eu, şi-a dat seama că ar fi trebuit să încerce să-şi găsească acolo un adăpost. Fiindcă acea căsuță părea foarte cochetă şi, în mintea lui, în casele cochete trebuie să locuiască întotdeauna o prințesă.”

„Trebuie să-l găsesc pe acel motan chior şi să aflu

unde e căsuța! Acolo nu locuieşte nici o prințesă. Nu locuieşte nimeni. De câte ori m-am uitat de sus, de pe norul meu, n-am văzut pe nimeni în jurul ei. E doar o căsuță portocalie părăsită în care eu vreau să locuiesc toată viața. Încotro a luat-o motanul?"

„Habar n-am. Parcă zicea că vrea să intre din nou în pădure ca să caute casa."

„Du-mă la acel lac, Limbuță!"

Melcul Limbuță, care nu era deloc un melc leneş ci, dimpotrivă, unul foarte activ în ciuda vârstei pe care nu o spunea nimănui, nu era foarte fericit că trebuia să meargă în spatele unui măgar. Dar îşi dorea atât de tare să ajungă la mare şi să-i întâlnească pe melcii de apă sărată încât îşi făcuse o socoteală simplă: marea era la 20 de ani distanță dacă ar fi luat-o pe jos şi la numai câteva săptămâni dacă ar fi îndurat supliciul de a-şi odihni casa pe coloana vertebrală a urecheatului. Asta era: nu-i plăcea să depindă de alții şi chiar dacă măgarul ăsta era chiar simpatic, uneori, în ciuda tristeții care i se citea în ochii lui mari şi negri, pactul pe care-l făcuseră îl deranja într-o oarecare măsură. Şi asta şi pentru că, la urma-urmei, chiar nu ştia cum îl poate ajuta să-şi găsească acea căsuță. Acum poate ar fi existat o posibilitate.

„E-n regulă, Alfred. Ia-o la dreapta! Lacul nu e foarte departe."

miriapodul vergilius

Au ajuns la lacul întunecat după-amiază. Începuse ploaia şi oricât de mult i-ar fi plăcut picăturile de apă melcului Limbuță şi oricât de entuziast s-a dovedit a fi, măgarul Alfred devenise din ce în ce mai posac. Tristețea i s-a accentuat când a văzut că pe malul lacului nu era nici un motan chior. De parcă acesta ar fi trebuit să-l aştepte! Măgarul Alfred se aşează pe un ponton de lemn aproape putrezit.

„Ce mă sfătuieşti să fac acum?"

„Ar trebui să întrebăm pe cineva dacă motanul acela chior a mai fost văzut prin zonă. Dar pe cine oare?"

„L-am văzut eu, domnilor!"

Vocea era foarte piţigăiată şi venea din iarbă. Oarecum speriați amândoi s-au uitat instantaneu în acelaşi loc. Un miriapod lung şi verde îşi unduia corpul în stânga şi-n dreapta încercând să-şi alinieze zecile de picioare.

„Cine eşti tu?" întrebă melcul Limbuță. „Şi dacă l-ai văzut pe motanul chior atunci poate că ai putea să ne spui încotro a luat-o?"

„Permiteți-mi să mă prezint: mă numesc Vergilius, domnilor. Vergilius Sandalicius. Am absolvit Academia de Ştiințe Verzi pentru miriapozi şi în prezent ar trebui să fiu profesor la…"

„Bine, bine…", îl întrerupse, de această dată nerăbdător, Limbuță. „Ştii ceva despre motanul acela sau nu?"

„Domnilor, un pic de atenție vă rog! Să ştiți că nu vorbiți chiar cu orice miriapod. Înalta şi aleasa mea educație îmi dă dreptul să cer un pic de respect!"

Melcul Limbuță se uită la măgarul Alfred. Privirile lor stupefiate se intersectară pentru o secundă după care izbucniră amândoi în râs, la unison.

„I-ha-ha! Iiiiiii-ha-ha-ha-ha!!!!" râdea Alfred, cu lacrimi, în vreme ce Limbuță îşi scosese antenele la maxim şi hohotea de i se cutremura casa din spinare. Aveau şi de ce: doctul miriapod Vergilius era atât de caraghios încât nimeni nu i-ar fi putut acorda sobrietatea pe care o pretindea. Se ridicase pe toate picioruşele sale şi îşi încruntase privirea în total contrast cu vocea care se subțiase şi mai tare.

„B-bine, stimate Vergilius… hahahaha…", îngăimă Limbuță, neputându-se abține din râs. „Respectul e de partea dumitale… haha… Te rugăm frumos… să ne spui…. în ce împrejurare te-ai întâlnit… hahaha… cu motanul chior… şi dacă ştii cumva… încotro a luat-o… ți-am rămâne extrem de îndatorați."

„Domnilor! Accept respectul dumneavoastră şi vă rog, să luați cunoştință de întreaga mea considerațiune. Cât despre motanul despre care vorbiți, eu l-am văzut, într-adevăr. Însă aş dori mai întâi să cunosc câteva amănunte pentru care dumneavoastră vă arătați atât de interesați în a cunoaşte soarta respectivului individ. Asta, desigur, dacă nu vă este cu supărare."

Limbuță îşi roti coarnele. Alfred tuşi iritat.

„Acest domn măgar”, spuse Limbuță, arătând cu o antenă către urechile lui Alfred, „a coborât de pe un nor pentru a căuta o căsuță portocalie. Când a ajuns la locul în care ştia că se află acea căsuță a constatat cu uimire că aceasta nu mai era acolo. De aceea a plecat în căutarea ei. Eu îl ajut în această adevărată aventură deoarece îmi doresc să ajung cât mai repede la mare pentru a mă întâlni cu mai mulți melci de apă sărată şi, cu voia Domnului, cu o chipeşă melcoaică. Eu am fost cel care l-a văzut primul pe motanul cel chior şi am auzit din gura lui că, în goana lui nebună prin lume, a trecut pe lângă o căsuță portocalie. Pe care, după ce s-a mai liniştit, ar fi dorit să o cerceteze îndeaproape în speranța că va nimeri în brațele unei prințese ocrotitoare. De aceea acum îl căutăm pe stimatul domn motan chior: să ne arate calea către căsuța portocalie revendicată de domnul măgar aici prezent. Acum vă este clar, domnule Vergilius?”

Miriapodul ascultase, extrem de interesat, întreaga poveste, rezumată în frazele repezite ale lui Limbuță. Ai fi zis, că e un profesor, care-şi ascultă, de la catedră, elevul.

„Domnule…”

„Limbuță.”

„Domnule Limbuță! Povestea dumneavoastră este extrem de interesantă. Trebuie să recunosc că în cei doi ani petrecuți la Academia de Ştiințe Verzi nu am învățat niciodată despre faptul că măgarii cresc în nori. Cum însă măgarii nu sunt niciodată verzi – sau cel puțin asta cunosc eu despre ei – e foarte posibil ca acest fapt să nu fi fost specificat în cursurile de studiu al materiei «Plante şi animale verzi», curs predat de venerabilul profesor Adidasonius. Prin urmare îngăduiți-mi să iau drept adevărată întreaga dumneavoastră istorisire.”

„Vă foarte mulțumesc. Deci? Ce ne puteți spune despre motanul chior?”

Miriapodul Vergilius trase aer în piept şi continuă pe o voce, care lui, i se părea extrem de gravă.

„Când l-am întâlnit pe Spartacus, adică pe motanul chior pe care dumneavoastră, cu inconfundabil şi irezistibil zel, îl căutați, starea lui de spirit era deplorabilă. Mă credeți pe cuvânt sau nu, Spartacus plângea, domnilor. E adevărat, aş putea spune că plângea pe jumătate fiindcă lacrimile îi curgeau doar din ochiul care-i mai rămăsese. Nivelul emoției care m-a cuprins în timpul discuției cu el a depăşit orice limită, domnilor. Desigur nu mi-a luat mult să-mi dau seama că este un motan extrem de politicos care a beneficiat de o educație deosebită. Mă credeți pe cuvânt sau nu, la un moment dat mi-a spus că ştie să cânte la pian. Nu merita o asemenea soartă! Oraşul în care locuia a fost aproape distrus de războiul care a pornit ca urmare a urii dintre oameni. Era un oraş frumos, domnilor. Eu l-am vizitat împreună cu

stimabilii mei colegi pe vremea când eram în şcoală şi făceam cursurile de Geografie Verde. Era un oraş cu adevărat verde, stimaţii mei domni. Cu case frumoase şi parcuri minunate. Oamenii îşi creşteau copiii în linişte. Aproape toţi aveau în curţi leagăne cu formă de coajă de nucă. Erau veseli şi cântau într-una tot felul de cântece ciudate. Mă credeţi sau nu, domnilor, era un oraş al fericirii. Cele câteva ore pe care le-am petrecut acolo, în acea excursie, au fost o încântare a inimii. Mă dureau picioarele – şi când spun asta, cred că înţelegeţi ce spun – de cât am mers, fiindcă era un oraş mare, dar aş fi mers şi mai mult ca să văd ce înseamnă fericirea la oameni. Am văzut, stimaţii mei domni, cum dragostea poate face oamenii buni şi verzi. Şi asta chiar dacă au doar două picioare. Numai că la câteva săptămâni după acea excursie a început războiul. Ne-au povestit profesorii, domnilor. Profesorii noştri, care ţineau legătura cu profesorii din oraş. Îngrozitor! S-au petrecut lucruri îngrozitoare! Armele şi pietrele au luat locul muzicii. Oraşul s-a decolorat şi a devenit galben, un galben murdar. Focurile au pârjolit parcurile şi grădinile. Mulţi oameni au pierit. Domnilor, în acest decor aspru, motanul Spartacus mânat de o inconştientă atracţie către lumea şoricească avea să-şi piardă un ochi. Şi da, domnilor, atunci am înţeles cum ura poate face oamenii galbeni. Galbeni şi murdari."

Măgarului Alfred îi dispăruse de mult zâmbetul adus de comicul imaginii lui Vergilius. Îşi amintise brusc de ziua în care, petrecând ultimele ore pe norişorul său, văzuse cele două lumi despărţite de o prăpastie neagră. Ultima imagine care-i rămăsese în minte înainte ca vulturoaica Olga să-l aducă pe pământ, fusese cea în care prăpastia dispărea şi cele două lumi, cea verde şi cea galbenă, se uniseră. Acum ştia ce se întâmplase după aceea. Se întâmplase o catastrofă..

o propunere

~

Limbuță amuțise iar urechile lui Alfred se pleoştiseră de tot. Melcul Limbuță trăise multe la viața lui, dar se cam ferise de oameni şi de lumea lor. Singura dată când intrase în contact cu un om fusese în tinerețe. După o ploaie zdravănă o fetiță îl culesese din iarbă, îl dusese acasă la ea şi încercase să-i coloreze casa cu creioane colorate. Norocul lui a fost că mama fetei era suficient de vigilentă. A intrat la momentul oportun în cameră, a văzut creioanele întinse pe jos şi şi-a dat seama că urma să se petreacă ceva foarte rău. A certat-o pe fetiță, l-a luat pe Limbuță şi l-a aruncat în grădină. I-a luat o mulțime de zile să ajungă înapoi în pădure, mai ales că trăsese şi o sperietură zdravănă, dar măcar a fost mulțumit că nu s-a trezit pe lângă cine ştie ce acvariu cu casa colorată în roz.

Aşa că nu-i prea plăceau oamenii! Însă povestea profesorului Vergilius era prea emoționantă ca să-l lase rece.

„Într-adevăr, domnule Vergilius, ceea ce ne-ați povestit este foarte trist. În aceste condiții ne este şi teamă să vă întrebăm ce drum a apucat motanul Spartacus după ce a vorbit cu dumneavoastră.”

„Domnilor! Spartacus a intrat în pădure pe acolo.” – şi miriapodul Vergilius arătă spre o cărare puțin bătătorită, care se pierdea în hățişuri negre.

Alfred se scutură de parcă s-ar fi trezit dintr-un vis urât. Limbuță aproape căzu de pe spatele lui.

„Domnule profesor”, rosti măgarul Alfred. „Vă mulțumim foarte mult pentru aceste informații care sunt de neprețuit. Înainte de a porni pe urmele lui Spartacus, aş vrea să vă întreb: dumneavoastră aveți un curs pe care îl predați elevilor dumneavoastră? Care este acesta? Elevii aceia trebuie să fie foarte fericiți să vă aibă ca dascăl…”

„Domnule măgar… mă scuzați, nu am aflat încă numele dumneavoastră…”

„Alfred.”

„Domnule măgar Alfred. Aş putea să vă fac o mărturisire tare dureroasă pentru mine. Eu sunt, într-adevăr, profesor. Ar fi trebuit să predau la Academia de Ştiințe Verzi pentru miriapozi, pe care dealtfel am şi absolvit-o, cursul de «Educație şi Bune Maniere Verzi». Numai că din pricina unor neînțelegeri între distinşii miriapozi profesori, dar nu în ultimul rând din lipsă de studenți, Academia a trebuit să-şi închidă porțile. Prin urmare, domnule măgar Alfred, în acest moment mă găsesc în ruşinoasa postură de a fi un profesor fără elevi. Vă asigur că este o situație deloc confortabilă pentru mine. Aş da orice să pot ține măcar câteva zile un curs pentru elevii miriapozi. Şi nu numai pentru ei. Orice insectă ar fi binevenită la cursul meu deoarece eu consider că oricine trebuie să fie educat şi să dispună de Bune Maniere. Din păcate haosul care domneşte în pădure, în acest moment, mă împiedică să

am parte de o clasă adevărată, de un loc în care să predau şi de nişte elevi cuviincioşi. Se pare că toţi au plecat înspre fostul oraş minunat care acum zace în ruine şi mizerie. Să fie oare, acolo, domnilor, paradisul insectelor? Eu nu cred şi nu voi crede asta niciodată! Continui să sper că se vor întoarce şi că vor regăsi nevoia de a se educa."

Alfred digeră preţ de câteva momente vorbele miriapodului Vergilius apoi îşi ciuli dintr-o dată urechile:

„Domnule profesor, aş putea să vă fac o propunere?"

„Desigur! Vă ascult, domnule măgar!"

„Veniţi cu noi în căutarea căsuţei portocalii! Dacă o găsim, într-una din camerele ei dumneavoastră aţi putea să vă predaţi cursul în momentul în care insectele se vor întoarce din oraş! Şi, poate, dacă o să-mi fie îngăduit, voi lua şi eu parte la acest curs."

Nenumăratele picioruşe ale miriapodului Vergilius fremătară instantaneu. Vergilius îşi dădu uşor capul pe spate şi privirea lui îl pătrunse pe Alfred, iscodindu-l dacă nu cumva era vorba de o glumă. Văzându-l pe măgar senin şi fără pic de umbră în ochi Vergilius îşi îngădui primul zâmbet.

„Domnule măgar Alfred ar fi o adevărată onoare să vă însoţesc! Motanul Spartacus şi căsuţa portocalie n-ar trebui să fie foarte departe."

spartacus în aer

Alfred, Limbuță şi Vergilius au pornit laolaltă pe cărarea indicată de profesor. Vreme de câteva zile au mers printre copaci, tufe şi mărăcini. Au trecut peste terenuri mlăştinoase, pe lângă ochiuri de apă stătută. Picioarele măgarului Alfred erau din ce în ce mai sigure. Alfred căpătase cu timpul o altă ținută. Nu mai părea speriat iar tristețea de pe chipul lui fusese înlocuită de un soi de îndârjire. Mergea cu pieptul în față, ducându-i în spate pe Limbuță şi pe Vergilius de parcă ar fi purtat două trofee pe care dorea să le arate lumii întregi.

Într-o zi, pe când se opriseră într-un luminiş, au văzut un lucru straniu pe cer. Era un fel de umbrelă roşie care fusese luată de vânt şi zbura haotic pe deasupra pădurii. Iar de mânerul verde al umbrelei era atârnată o creatură, ale cărei picioare se bălăbăneau cu disperare.

„Oare ce-o fi cu acea umbrelă roşie?" întrebă măgarul Alfred aproape retoric.

„Domnilor!" zise miriapodul Vergilius cu vocea lui piținăiată. „Dați-mi voie să vă spun că ne aflăm într-o situație delicată! Cel care atârnă de capătul umbrelei nu e altcineva decât motanul Spartacus, cel pe care cu atâta zel îl căutăm de câteva zile."

„Imposibil!" exclamă melcul Limbuță. „Ce să caute Spartacus, spânzurat de o umbrelă purtată de vânt?"

„Stimații mei domni, nu sunt în măsură să răspund la această întrebare dar sunt sigur de un singur lucru: trebuie să facem în aşa fel încât Spartacus să aterizeze grabnic!"

„De acord, domnule profesor, dar cum?" întrebă Alfred. „Nici unul dintre noi nu poate să zboare şi chiar dacă eu am fost cândva pe un norişor şi ştiu cum stă treaba la înălțime acum n-aş putea ajunge acolo. Decât poate cu ajutorul vulturoaicei Olga. Însă n-am mai văzut pe Olga de foarte multă vreme!"

„Iar eu n-am urcat niciodată mai sus de crengile vreunui copac…" spuse Limbuță, ca o completare.

„Domnule motan, Spartaaaacuuuus! Spartacus! Spartaaacus! Aici! Aaaaici!". Țignalul lui Vergilius sparse liniştea pădurii.

Chemarea lui păru însă să aibă rezultat. Motanul Spartacus dădea semne că i-ar fi văzut. Cu toate acestea nu avea foarte multe de făcut: umbrela se rotea deasupra luminişului la o distanță prea mare pentru ca motanul să-şi poată permite o săritură.

„Ar trebui să se balanseze în aşa fel încât să îndrepte umbrela către vârful unui copac", fu de părere Alfred. „Ar fi mai uşor să-l salvăm din vârful unui copac, decât din înaltul cerului."

„Balansează-teeeeeeee! Spartacus, balansează-teeeeeee!!!" începură să strige toți trei într-un glas.

Motanul Spartacus trebuie să-i fi auzit pentru că începu să-şi balanseze trupul în stânga şi-n dreapta. Era uimitor însă cum de umbrela cea roşie nu se supunea

legilor gravitației şi cum de nu ajungea rapid pe pământ, mai ales că avea atârnată o greutate şi nu era purtată de vreo furtună sau tornadă.

Şi totuşi, ca urmare a mişcărilor lui Spartacus, umbrela părea să mai piardă din altitudine. Finalul anticipat nu era decât unul singur: Spartacus s-ar fi proptit, cu umbrelă cu tot, într-unul din cei mai înalți copaci ai pădurii. Ceea ce, dealtfel, s-a şi întâmplat.

„Heeeei!" strigă măgarul Alfred. „Ține-te bine, vom găsi o cale pentru a ajunge la tine şi a te da jos!"

Motanul Spartacus părea foarte speriat şi nu era în stare să scoată nici măcar un mieunat. Îi privea pe cei trei cu ochiul lui mare şi fosforescent care, în condițiile în care ar fi existat şi perechea lui, ar fi fost foarte frumos. Era un motan albăstrui din a cărui blană se putea deduce, încă, că fusese bine îngrijit pe vremuri. Acum însă era murdar şi avea un aer de disperare evidentă.

„Mă duc eu la el!" se avântă Limbuță, cu elanul său caracteristic. „Mă urc în vârful copacului şi îl pun să se urce pe casa mea. Sper să reziste. Casa, adică…"

„Nu cred că e cea mai bună soluție", spuse Alfred. „Spartacus e prea greu pentru tine: ar putea să-ți distrugă casa. În plus până ajungi tu în vârf, vine iarna şi Spartacus moare de foame!"

„Domnilor! Să nu ne certăm!" interveni Vergilius. „Trebuie să remarc, domnule Limbuță, că soluția aleasă de dumneavoastră nu este chiar cea mai indicată. Vom face altfel."

Alfred şi Limbuță îl priviră cu uimire. Oare ce idee miraculoasă putea să-i vină stimabilului miriapod?

„Domnilor, va trebui să apelăm la ajutorul vărului meu, păianjenul Lambada!"

„Păianjenul Lambada???"

„Exact. Păianjenul Lambada este cel mai rapid creator de plase de păianjen din întreaga lume. El va țese o plasă între doi copaci în care motanul Spartacus se va putea arunca din înaltul copacului fără a avea nici cea mai mică problemă. După cum, cu abnegație, am învățat la unul dintre cursurile Academiei, pisicile sunt nişte animale extrem de interesante. Ele pot sări de la înălțimi foarte mari fără să pățească nimic. Profesorul Ciuboțian ne-a arătat câteva desene, sosite de la unul dintre profesorii de Zoologie Verde din oraş, care reprezentau o pisică ce cădea de pe turla unei biserici. Ei bine, acea pisică a aterizat în picioare, domnilor. Vă vine să credeți, în picioare! Nu putem risca, însă, acest lucru cu Spartacus deoarece crengile copacului s-ar putea să-i afecteze căderea. De aceea vom apela la păianjenul Lambada. Spartacus va avea nevoie doar de un pic de curaj pentru a face saltul."

„Dar unde îl găsim pe păianjenul Lambada?" întrebă Alfred.

„Aceasta este adevărata întrebare, domnule măgar!"

salvarea în peșteră

Miriapodul Vergilius privi în sus. Spartacus se proptise în vârful copacului şi dăduse drumul umbrelei care, luată de vânt, îşi continua călătoria ciudată. Strângând cu toate cele patru lăbuțe ramura destul de subțire pe care nimerise, Spartacus părea un biet saltimbanc aflat la începutul carierei.

„Domnilor, vărul meu trăieşte într-o peşteră, nu foarte departe de aici. Peştera Dorințelor! Unul dintre noi va trebui să se ducă după el. Situația este însă un pic stânjenitoare: eu, care aş fi cel mai în măsură să plec, nu o pot face. În acea peşteră, se spune, că trăieşte un urs despre care profesorii mei de la Academie m-au învățat că este un mare mâncător de miriapozi. Mulți dintre elevii Academiei, nimeriți întâmplător în Peştera Dorințelor, au fost, hm…, mă-nțelegeți, degustați de acest necruțător urs. Deşi soarta domnului motan Spartacus nu-mi este deloc indiferentă, vă mărturisesc că nu mi-aş dori să ajung în stomacul acelei creaturi periculoase. În aceste condiții, domnilor, vedeți… mă tem că numai unul dintre dumneavoastră va putea merge în Peştera Dorințelor pentru a-l chema pe vărul meu, păianjenul Lambada. Iar dacă este să-mi exprim o părere personală, cu toată stima pentru dumneavoastră, domnule Limbuță, cred că va trebui să-i încredințați domnului măgar Alfred această misiune. Dumneavoastră v-ar lua cam mult timp acest drum şi mă tem că motanul Spartacus n-ar putea rezista atât de mult în vârful copacului.”

Măgarul Alfred făcu un pas înainte.

„Dacă acest lucru trebuie făcut pentru a-l salva pe Spartacus şi pentru a ne putea continua drumul întru găsirea căsuței portocalii atunci o voi face. Mă duc eu! Arătați-mi drumul, domnule Vergilius!”

Miriapodul Vergilius culese de pe jos un ac de brad şi îi desenă pe o frunză un fel de hartă din care Alfred nu înțelese nimic la început, dar înțelese totul după zece minute de explicații minuțioase ale scrupulosului profesor.

„Domnule Alfred, vă rog să-i comunicați vărului meu că este o rugăminte expresă a mea. Ca să vă creadă şi să aibă dovada faptului că eu v-am trimis vă rog să luați această ghetuță şi să i-o arătați.”

Miriapodul Vergilius îşi scoase una dintre zecile de ghetuțe pe care le purta în numeroasele lui picioare şi i-o înmână măgarului Alfred. Ghetuța avea marcate pe talpă literele V.S.

„Vărul meu, veți vedea domnule Alfred, e un pic mai morocănos şi mai circumspect. Dar este băiat bun! Dealtfel e singurul păianjen pe care-l cunosc care nu se hrăneşte cu insecte ci cu… mă credeți sau nu, domnilor… cu frunze de iarbă. E un boem! Îşi țese pânzele din pasiune şi din pornire artistică, nicidecum pentru a prinde insectele în ele. De fapt orice insectă care din întâmplare ajunge în vreuna dintre pânzele lui

este eliberată imediat. E un adevărat suflet caritabil! Din păcate însă această boemie a făcut ca marea lui problemă să fie însingurarea. Ceilalți păianjeni l-au renegat, astfel încât, acum, se vede nevoit să trăiască singur în acea peşteră întunecată."

Alfred devenise nerăbdător să plece, mai ales că se cam pornise vântul şi vârful copacului în care se proptise Spartacus, începuse să se clatine amenințător.

„Trebuie să mă întorc repede. Domnule Vergilius, înainte de a pleca, aş vrea să vă întreb ceva: de ce se numeşte acel loc Peştera Dorințelor? Îmi amintesc că înainte de a-şi lua zborul, după ce m-a adus pe pământ, vulturoaica Olga a pomenit ceva despre această peşteră."

Vergilius îşi luă mutra serioasă.

„Domnule Alfred! Din cursul de «Mituri, Legende şi Tradiții Verzi», care mi-a fost predat pe vremuri la Academie de către încântătoarea domnişoară Condurina, am reținut că celor care intră în această peşteră li se pune o întrebare referitoare la cea mai mare dorință a lor. Care e foarte posibil să li se îndeplinească dacă vor trece un test, undeva, în interiorul peşterii. Mai multe nu ştiu să vă spun despre acest lucru, domnule Alfred, deşi mi-aş dori."

„Am înțeles. Acum voi pleca. Sper să mă întorc cât mai repede împreună cu păianjenul Lambada pentru ca acesta să țească grabnic pânza ce-l va salva pe bietul motan Spartacus. Aveți grijă, țineți-l de vorbă. La bună revedere, dragi prieteni!"

„Să te revedem cu bine", strigă Limbuță în urma lui. „Multă baftă, prietene!"

cele o sută de stalactite

Nu-i fu deloc greu măgarului Alfred să găsească Peştera Dorinţelor. Harta făcută de profesorul Vergilius era foarte exactă şi nu lăsa loc la interpretări. În câteva ore Alfred se trezi în faţa intrării în Peşteră după un drum în timpul căruia realiză că de când coborâse de pe norişorul lui învăţase o mulţime de lucruri. Cel mai important i se părea faptul că teama pe care o simţise la început la contactul cu pământul dispăruse aproape în totalitate. Se simţea mult mai sigur pe el, iar prietenii pe care şi-i făcuse îi dădeau încrederea că, în curând, va ajunge la mult visata căsuţă portocalie.

Doi bolovani uriaşi străjuiau intrarea. Măgarul Alfred se apropie şi, în momentul în care încercă să păşească în peşteră, de după unul dintre bolovani, îşi făcu apariţia un bursuc. Era un bursuc bondoc dar extrem de vioi a cărui săritură aproape că-l făcu pe Alfred să se împiedice de el.

„Salutare măgarule! Eu sunt Krantz şi în acelaşi timp sunt paznicul acestei peşteri. Dacă vrei să intri, trebuie să completezi acest formular."

Alfred nu se dumirise încă. Bursucul îl privea cu ochi iscoditori, rotindu-şi coada vărgată în stânga şi-n dreapta.

„Dar eu nu ştiu să scriu. Probabil că dacă l-aş fi avut cu mine pe stimabilul profesor miriapod Vergilius mi-ar fi fost mult mai uşor…"

„Nu-i nimic, nu-i nimic. O să-ţi completez eu formularul. Nu sunt decât trei rubrici. Să începem deci!" Krantz scoase o pereche de ochelari cu rama groasă şi maronie şi-i puse la ochi.

Măgarul Alfred era uimit de operativitatea bursucului Krantz. Pesemne experienţa de paznic al peşterii îşi spunea cuvântul!

„Prima rubrică: numele şi scopul vizitei în peşteră!"

„Mă numesc Alfred. Am venit să-l caut pe păianjenul Lambada pe care vărul său, miriapodul Vergilius, îl solicită într-o problemă foarte importantă. Una de viaţă şi de moarte!"

„Ai putea să detaliezi, Alfred?" întrebă bursucul Krantz, privindu-l pe deasupra ochelarilor.

„Aş putea, dar mă tem că nu am timp fiindcă motanul Spartacus nu poate aştepta la infinit în vârful copacului. E obligatoriu să treci aceste detalii în formular?"

„Desigur că nu. Mă rog… să trecem la cea de-a doua rubrică: ce obiecte declari că duci cu tine în peşteră?"

„Obiecte? N-am nici un… Ah, ba da! Am această frunză pe care este desenată o hartă şi această ghetuţă pe care mi-a dat-o Vergilius ca dovadă pentru a-l convinge pe păianjenul Lambada că trebuie să mă însoţească."

„Hmmmmmm… O ghetuţă! Care pare a fi chiar o ghetuţă de miriapod! Din păcate, Alfred, va trebui să laşi ghetuţa la intrarea în peşteră. O vei recupera când

vei pleca. Îmi pare rău, acestea sunt regulile impuse de sute de ani de către conducerea peşterii şi anume de Marele Urs Cenuşiu. Orice formă de gheată, pantof, sanda sau orice altă încălțăminte a fost interzisă în peşteră, de foarte multă vreme, încă de când – aşa spune legenda – Marele Urs Cenuşiu şi-a pierdut cizmele din piele de crocodil într-o încăierare cu o haită de lupi. De atunci, conducătorul peşterii a făcut alergie la orice formă de încălțăminte. Şi tot de atunci, a început să mănânce foarte mulți miriapozi. Probabil, fiindcă îl deranjează picioarele lor, prea multe şi foarte încălțate."

„Dar…"

„Nu avem putință de a discuta aceste reguli, îmi pare rău. Te rog pune ghetuța în acest coşuleț! Să trecem la ultima rubrică: spune-mi care este cea mai mare dorință a ta?"

Măgarul Alfred nu avu nici un moment de ezitare:

„Să găsesc căsuța portocalie şi să trăiesc toată viața în ea, împreună cu prietenii mei!"

„Îți mulțumesc. Poți intra în peşteră. Înainte, te previn, să fii atent la liliecii-bufniță. Sunt foarte mulți şi dacă au apucat să te ia la rost s-ar putea să ți se încurce în urechile alea uriaşe şi să nu mai scapi niciodată de ei. Fereşte-te din calea lor! Pe păianjenul Lambada îl găseşti la a şaisprezecea nişă, pe stânga, după ce treci de cele o sută de stalactite de cristal."

„Da, în regulă! Dar n-ai putea să-mi dai, totuşi, ghetuța? Fără ea Lambada nu mă va crede că sunt trimis de Vergilius şi nu va dori să vină cu mine pentru a-l salva pe motanul Spartacus!"

„Regulile sunt reguli!" spuse Krantz, dându-şi jos ochelarii maronii. „Eu sunt pus aici ca să le respect. La ieşire, cine ştie când, vei putea să-ți recuperezi ghetuța. Succes!"

Cu aceste vorbe, bursucul Krantz se retrase în spatele bolovanului, lăsându-i cale liberă lui Alfred.

„Ce-o fi vrut să spună cu acele cuvinte –«Cine ştie când»? Crede că am timp de pierdut? Antipatic bursuc! Acum va trebui să-l conving pe păianjenul Lambada. Dacă nu am bătut drumul degeaba, iar Spartacus va muri de foame, de frig şi de frică în vârful copacului…"

Peştera era curată şi destul de luminată de o mulțime de licurici. În plus era şi foarte frumoasă, fapt remarcat imediat de către Alfred care, chiar dacă nu mai intrase niciodată într-o peşteră, nu avea o părere foarte bună despre un astfel de loc pe care-l credea întunecat şi plin de pericole la tot pasul. Pe când mergea de-a lungul coridorului principal gândindu-se cum o să fie întâlnirea cu păianjenul Lambada în condițiile în care lăsase ghetuța lui Vergilius la intrare, pe Alfred îl năpădi un gând negru: dacă Lambada nu va dori să-l însoțească şi Spartacus va rămâne definitiv în copac, iar visul lui de a găsi căsuța portocalie se

sparge? Ce sens ar mai fi avut atunci tot acest drum, care începuse o dată cu zborul pe aripile vulturoaicei Olga? Ce s-ar fi ales de el pe pământ? Fără un loc al lui ar fi putut ajunge ca ceilalți măgari pe care-i văzuse în dese rânduri de sus, de pe norişor, trudind la muncile câmpului sau trăgând după ei căruțe încărcate cu paie, biciuiți de oameni nerăbdători. Atunci nu era mai bine să fi rămas acolo, sus, continuând să trăiască deasupra lumii, fără probleme şi fără necazuri, dar totodată fără nici o năzuință? Nu era sigur că poate să dea răspunsul la aceste întrebări…

Fu întrerupt din gânduri de un zgomot înfundat care venea de undeva din tavanul peşterii. Îşi ridică privirea şi văzu câteva siluete greu de definit care se roteau prin cele mai întunecate unghere. Îşi aminti că bursucul Krantz îi spusese ceva despre nişte vietăți… liliecii-bufniță! Încercă să meargă mai încet astfel încât să treacă neobservat. Şi observă că ajunsese la un grup de săgeți ascuțite, ce păreau de gheață şi care atârnau din tavan.

„Aha! Astea ar trebui să fie cele 100 de stalactite de cristal, de care vorbea Krantz. Păianjenul Lambada trebuie să fie pe-aproape!”

Numai că, stalactitele erau atât de dese încât aproape că barau drumul. Măgarul Alfred nu era foarte corpolent dar era îndeajuns de… măgar ca să nu aibă loc printre ciudatele forme atârnătoare. Şi cel puțin din spusele bursucului Krantz, care trebuie să fi cunoscut foarte bine peştera, cea de-a şaisprezecea nişă pe stânga, cea în care locuia păianjenul Lambada, era imediat după grupul stalactitelor.

Privind mai atent Alfred îşi dădu seama că existau două stalactite printre care ar fi putut să treacă, strecurându-se cu mare grijă. Ceea ce şi făcu. Dar, din nou, drumul părea blocat. Încet-încet, măgarul Alfred realiză că cele o sută de stalactite formau, de fapt, un labirint straniu care nu avea coridoare ci doar intrări ce trebuiau descoperite rând pe rând. Nu mai puțin de-o oră îi luă măgarului să descopere cealaltă ieşire. La un moment dat avu impresia că se rătăcise. Mai mult, i se făcuse şi frig în mijlocul labirintului glacial. Începu să dârdâie, dar îşi continuă căutarea cu o încăpățânare demnă de cel mai hotărât măgar. Şi rezultatul nu întârzie să apară: se trezi la ieşirea din labirint şi văzu imediat cea de-a şaisprezecea nişă.

a șaisprezecea nișă

Nu era mare! Însă Alfred nu-şi putu suprima un icnet de admirație la vederea ei. Nişa era complet verde, un verde deschis, prăzuliu, ce contrasta evident cu cenuşiul pereților peşterii. De-a lungul şi de-a latul ei se întindeau minunate plase de păianjen, în cele mai diferite modele, total diferite de clasicele pânze concentrice în care se tot încurcase în timpul peregrinărilor prin pădure. Țesute din fire fine pânzele păreau operele unui artist de excepție care le expusese într-o minunată expoziție verde. Dar unde era artistul?

„Domnule păianjen Lambada!" strigă cu voce joasă măgarul Alfred, făcând uz de politețea dobândită deja de la profesorul Vergilius.

De undeva, de sub o buturugă putrezită, ieşi alene un păianjen negru şi foarte păros. Era foarte mare şi semăna cu o tarantulă. Dacă Alfred ar fi ştiut cum arată o tarantulă, l-ar fi catalogat imediat! Aşa însă, nefiind licențiat al vreunei Academii, măgarului nu-i rămase decât să se minuneze de dimensiunile păianjenului, ba chiar să facă doi paşi înapoi, un pic speriat.

„Cine mă deranjează la ora, la care îmi fac siesta?" întrebă păianjenul cu o voce groasă, extrem de morocănoasă, care aducea cu cea a unui bătrân veşnic posomorât.

„Vă rog să mă scuzați, domnule Lambada! Numele meu este Alfred şi vin din partea vărului dumneavoastră, profesorul miriapod Vergilius."

„Vergilius? Mda, mda, Vergilius. Îmi amintesc de el. Are o sută douăzeci de picioare şi nu zâmbeşte atunci când se spun bancuri despre miriapozi. Ultimul banc pe care i l-am spus pe vremea când trăiam şi eu în pădure a fost acela cu miriapodul şi miriapodița. Îl ştii? Dar stai, n-am de gând să-ți spun ție bancuri! Nici măcar nu am încredere că vii din partea lui Vergilius. Şi de fapt, de ce-ai venit?"

„Vergilius, şi implicit eu şi melcul Limbuță, ca să nu mai vorbim de motanul Spartacus, avem nevoie de dumneavoastră. Vedeți… purtat, cine ştie cum, de o umbrelă roşie, Spartacus a rămas agățat în vârful unul copac foarte înalt. Iar noi nu ştim cum să-l dăm jos de acolo. Dacă nu va coborî va muri şi nu va avea cum să ne spună unde este căsuța portocalie pe care eu o caut de când am coborât de pe norişorul meu, adus de vulturoaica Olga. Dacă nu găsesc căsuța portocalie, vărul dumneavoastră nu va avea niciodată un loc în care să-şi țină cursurile, iar melcul Limbuță nu va ajunge prea curând la mare acolo unde are întâlnire cu melcii de apă sărată şi cu cine ştie ce melcoaică simpatică. Aşa că, domnule Lambada, avem nevoie de dumneavoastră ca de aer pentru a țese o pânză straşnică pe care să plonjeze motanul Spartacus! Şi asta, vă rog să mă credeți, cât mai curând!"

Păianjenul Lambada îl ascultă cu atenție, abordând o mină extrem de circumspectă. Când Alfred îşi încheie discursul, îl privi bănuitor.

„Hmmm. Măgarule, tu chiar ai pretenția să te

cred? În viața mea n-am auzit o poveste mai cusută cu ață albă. Începând de la norişorul de pe care te lauzi că ai coborât. Eu cred că este doar o cursă în care vrei să mă atragi ca să fiu prins de către Marele Urs Cenuşiu. Deşi toată lumea ştie că el mănâncă doar miriapozi! Sau şi-o fi schimbat gusturile între timp? Ce dovadă ai că vii din partea vărului meu?"

„Ah, domnule Lambada, aici e o mică problemă. Ştiind că s-ar putea să nu mă credeți, mi-a dat o ghetuță pe spatele căreia erau marcate literele V şi S. Numai că paznicul acestei peşteri, bursucul Krantz, mi-a oprit ghetuța la intrare! Cică aşa sunt regulile instituite de Marele Urs Cenuşiu care nu mai suportă obiectele de încălțăminte…"

„Hmm, asta aşa e, Marele Urs nu mai suportă încălțămintea. Dar de ce te-aş crede? Dacă totuşi, e o cursă? Ha?"

„Domnule Lambada, dumneavoastră sunteți un mare artist. Operele aici de față îmi demonstrează acest lucru. Nu mi-aş permite niciodată să înşel şi să aduc într-o cursă pe cineva de calitatea dumneavoastră!"

Pe chipul lui Lambada apăru o rază nedisimulată de satisfacție.

„Mda, mda. Mulțumesc pentru aprecieri. Din păcate în peştera asta nenorocită nu există prea mulți vizitatori. Cine să-mi viziteze expoziția în afară de liliecii ăia distrugători care n-au pic de respect pentru artă?"

Alfred ciuli urechile.

„Întotdeauna am visat să deschid o expoziție ale cărei porți să fie trecute de cât mai mulți vizitatori", spuse păianjenul Lambada, mai mult ca pentru sine. „Eh, dar acest lucru nu se va întâmpla niciodată! Voi rămâne aici țesând pânze pentru mine. Doar pentru mine! Pe măsură ce mă plictisesc de ele le distrug şi fac altele. Şi altele. Şi altele. Nu te pot ajuta, măgarule. Îmi pare rău! Şi dacă te-a trimis însuşi vărul Vergilius, deşi îmi vine greu a crede, te rog să-i transmiți salutările mele."

Acestea fiind zise, păianjenul Lambada îi întoarse spatele lui Alfred şi se îndreptă spre buturuga de sub care ieşise.

„Un moment!" strigă Alfred mai tare decât şi-ar fi dorit.

Lambada se întoarse, surprins.

„Cred că am fost clar, măgarule. Nu te pot ajuta!"

„Domnule Lambada, doresc să vă fac o propunere."

„O propunere? Nu mi-a mai făcut nimeni o propunere de pe vremea când roiau păienjenițele în jurul meu propunându-mi să le fac portretul pe scoarță de copac. Ce fel de propunere vrei să-mi faci? Hmmm! Sper că nu una cu rele intenții!"

„Nicidecum! Vă propun să veniți cu mine şi să țeseți pânza de care are nevoie motanul Spartacus pentru a ateriza din vârful copacului. După care vă

propun să ne însoțiți în căutarea căsuței portocalii. Odată ce o găsim vă promit că într-una dintre camerele ei veți putea să vă deschideți expoziția la care visați. Şi care, vă asigur, va avea o mulțime de vizitatori!”

Păianjenul Lambada rămase cu gura deschisă. În ciuda circumspecțiilor sale, trebuia să recunoască: nimeni nu-i făcuse, vreodată, o propunere mai tentantă.

bicicleta lui krantz

~

„Să mergem, măgarule!”

Ciufuțenia lui Lambada dispăruse ca prin farmec. Pornise înaintea lui Alfred, spre labirintul stalactitelor, fără să mai pună alte întrebări, lucru de neconceput până în urmă cu câteva minute.

„Hai, hai, degrabă! Motanul Spartacus e în pericol dacă mai întârziem.”

Alfred intră în labirint, în urma păianjenului. Se gândea cu groază că se va rătăci din nou în desişul de săgeți străvezii însă îşi făcea griji degeaba: trecuse testul labirintului când venise! Acum, stalactitele se dădeau la o parte din calea lor. În câteva minute, se aflară de cealaltă parte. Păianjenul Lambada mergea însă, atât de repede încât, surprinzător, Alfred abia putea să țină pasul cu el.

„Domnule păianjen, vă rog, un pic mai încet!”

„Repede, măgarule, repede! Gândeşte-te la bietul Spartacus. Trebuie să pregătesc materia pentru pânză, nu-i chiar aşa de uşor precum crezi!”

Alfred grăbi pasul dar, neatent, se împiedică de o piatră aflată în drum şi căzu în genunchi, urlând de durere.

„Iiiiiiiii-haaaaaaaaaaaa, iiiiii-ha-haaaaaaa, copita meaaaa!”

Zgomotul umplu întreaga peşteră. Lambada se opri şi instantaneu privi în sus. Din tavan, ațâțați de undele revărsate către ei, zeci de lilieci-bufniță se repeziră către Alfred.

„Atenție, măgarule! Trebuie să fugim! Vin liliecii!!!”

Alfred privi înspăimântat către valul negru care se apropia amenințător de urechile lui. Se ridică anevoie şi, şchiopătând, o luă la fugă spre ieşirea din peşteră spre care se îndrepta grabnic şi păianjenul.

„Hai, hai, mai repede!”

„Iiiii-haaaa-iiii-haaa! Mă doare îngrozitor!”

„Trebuie să ajungi la ieşire! Altfel nu vei scăpa niciodată de liliecii-bufniță. Ți se încurcă în păr şi-n urechi şi apoi te mănâncă încetul cu încetul pentru că sunt carnivori!”

Cuvintele lui Lambada avură efect de catalizator. Alfred grăbi pasul deşi îşi târa după el piciorul beteag. Perspectiva unui sfârşit în această peşteră neprietenoasă, devorat de lilieci, nu-i era deloc pe plac. Mai erau câțiva metri până la bolovanii păziți de bursucul Krantz acolo unde Lambada ajunsese deja, când simți că unul dintre lilieci se opreşte fix în smocul său de păr dintre cele două urechi.

Înnebunit de groază Alfred mai făcu trei paşi şi se opri. Ridică privirea şi dădu de ochii liliacului. Mici, înecați în sânge şi amenințători! Măgarul simți o stare de leşin şi pentru o secundă avu senzația că se prăbuşeşte. Imediat însă o pocnitură teribilă în moalele capului îl trezi parcă din toți morții. Bursucul Krantz apăruse de după bolovanul său, cu o lopată în lăbuțe, pe care se grăbise să o arunce în capul lui Alfred,

zdrobind astfel liliacul atacator. Năuc, măgarul apucă să înainteze încă puțin, suficient însă ca să iasă din peşteră. Norul fioros al liliecilor-bufniță se opri ca lovit de un zid invizibil. După care, brusc, liliecii făcură drumul întors către tavanul cel înalt.

Lovit la picior, lovit în moalele capului de lopata lui Krantz şi ciufulit de atacul liliacului, măgarul Alfred abia dacă putea să-şi numere stelele verzi pe care le vedea în jurul botului. Cu toate acestea, îngăimă un „Mulțumesc!" subțire către bursucul Krantz.

„Şi acum ce?", întrebă păianjenul Lambada uşor descumpănit. „Se pare că nu vei fi în stare să mergi pe propriile picioare prea curând. Vom întârzia şi motanul Spartacus va muri de foame sau se va prăbuşi din cauza lipsei de vlagă!"

Într-adevăr, Alfred nu putea să meargă. Efortul suplimentar depus după accidentare în timp ce alerga ca să iasă din peşteră de teama liliecilor făcuse ca acea copită lovită să-i sângereze puternic.

„Şi acum ce?". Păianjenul redeveni morocănos.

„Nu mai pot să merg… Spartacus va sfârşi în vârful copacului… Nu voi găsi niciodată căsuța portocalie… Melcul Limbuță nu va ajunge niciodată la mare… Profesorul miriapod Vergilius nu va mai preda niciodată cursul său… Iar dumneavoastră, domnule păianjen Lambada, nu veți putea avea propria expoziție, plină de vizitatori… Mă simt oribil…"

„Ba eu cred că există o soluție!"

Cel care vorbise cu hotărâre era bursucul Krantz.

„O să vă dau bicicleta mea! Cu ea veți ajunge la motanul vostru şi-l veți putea ajuta. Alfred, ai trecut testul labirintului din Peştera Dorințelor. Ai toate şansele ca visul tău să se împlinească!"

Krantz se duse în spatele bolovanului şi reveni cu o bicicletă ce părea destul de veche dar era în perfectă stare de funcționare.

„Sper că ştii să mergi pe bicicletă, Alfred! Şi dacă nu ştii o să înveți repede! Iată şi ghetuța pe care ai lăsat-o la intrare. Drum bun!"

Măgarul Alfred făcu ochii mari în fața acestei nesperate dovezi de solidaritate. Evident că nu mersese vreodată pe o bicicletă! Însă de multe ori văzuse biciclişti de pe norişorul său şi intuia cam ce trebuia să facă. În plus, putea să pedaleze fără a-şi folosi copita rănită.

„Ah, domnule Krantz, nu ştiu cum să vă mulțumesc pentru ceea ce ați făcut! Mai întâi, mi-ați salvat viața, apoi îmi oferiți şansa de a-mi vedea visul cu ochii. Să fiți binecuvântat!"

„Nu-ți face probleme, Alfred! Eşti un măgar curajos şi meriți toate aceste lucruri! De când a plecat din peşteră vulturul cel mic, Nero, n-am mai văzut un asemenea curaj!"

„Nero? Vultur? Nu cumva se numea Olga?"

„Olga era mama lui. L-a născut aici, în peşteră! Într-o zi, când Nero era mic, a plecat să aducă de mâncare şi nu s-a mai întors! N-am aflat niciodată de ce, dar nu cred că Olga era genul de mamă care să-şi

părăsească puiul. Probabil că i s-a întâmplat ceva! Nero a trebuit să învețe să se hrănească singur şi, mai târziu, să zboare singur. După care a plecat în lume să-şi caute mama. Spunea mereu că Olga îi promisese că într-o bună zi vor locui împreună, într-o casă mare şi frumoasă, portocalie."

„Portocalie?" Măgarul Alfred făcuse ochii cât cepele. „Vulturoaica Olga nu mi-a vorbit niciodată despre asta! Dar mi-a spus…"

„O cunoşti pe Olga!" se miră Krantz. „E în viață? Ai idee unde este? Pariez că Nero ar da orice să-şi regăsească mama!"

„Da, e în viață! Vulturoaica Olga m-a adus pe pământ transportându-mă de pe norişorul pe care trăiam."

„Mă rog… Mă bucur că trăieşte şi sper să-l întâlnească pe Nero indiferent de motivele care au făcut-o să-l abandoneze în peşteră."

„Şi eu sper! Domnule Krantz, vă mulțumesc încă o dată! Şi-mi cer scuze că am desconsiderat corectitudinea dumneavoastră atunci când nu mi-ați permis să intru cu ghetuța în peşteră. Acum am învățat că a fi corect e primul pas către a fi bun. La revedere, domnule bursuc Krantz!"

„La revedere Alfred! La revedere Lambada!"

Măgarul Alfred se urcă pe bicicletă alături de păianjenul Lambada. Doar câteva pedale fură suficiente ca să învețe să-şi țină echilibrul după care Alfred o luă spre locul în care trebuie că-l aşteptau, înfrigurați şi nerăbdători. Limbuță, Vergilius şi, în primul rând, Spartacus.

„Măgarule! Tu chiar ai avut ghetuța lui Vergilius cu tine! Hmmm… Trebuia să te cred! Eşti un măgar de încredere."

Cuvintele păianjenului Lambada îi smulseră lui Alfred un zâmbet.

„Iiiiii-haaaaaaa!!!"

unde e căsuța

Ajunseră repede la luminişul din pădure. Bicicleta lui Krantz mergea ca unsă: se vedea că bursucul, meticulos din fire, avusese mare grijă de ea. Limbuță şi Vergilius se învârteau nerăbdători şi îngrijorați în aşteptarea lui Alfred. Motanul Spartacus dădea evidente semne de oboseală. Nici măcar nu mai era în vârful copacului: pentru că nu-şi mai putea ține încordate la maxim lăbuțele alunecase ceva mai jos şi, cu această ocazie, îşi cam zdrelise blana de pe burtă.

La vederea lui Alfred şi a lui Lambada, toată lumea izbucni în urale. Până şi Spartacus, care fusese pus în temă cu ceea ce urma să i se întâmple, scoase un mieunat slab, de satisfacție. Miriapodul Vergilius încerca să-şi înfrâneze bucuria dublă abordând aceeaşi mască a sobrietății.

„Dragă Lambada, îmi face o deosebită plăcere să te revăd. Îmi amintesc că ultima oară ne-am întâlnit în adolescență, la o petrecere dată pe Câmpul Luminii de către tatăl tău. Am petrecut momente plăcute împreună!”

„Aşa e, Vergilius, pişicherule!” zise aparent ursuzul păianjen, îmbrățişându-şi vărul. „Vom avea timp să povestim, acum hai să-l coborâm din copac pe bietul Spartacus!”

Păianjenul Lambada îşi stabili zona de acțiune între patru copaci, unul dintre aceştia fiind chiar cel în care era Spartacus. Începu să țească pânza, mişcându-se cu rapiditate între copaci. De această dată nu era o pânză de artist ci una zdravănă, menită să suporte greutatea motanului. Alfred, Limbuță şi Vergilius îl priveau uimiți. Lambada lăsase de-o parte orice înclinație artistică şi acum părea un salahor perfect care întinde frânghii de colo-colo. În aproape o jumătate de oră plasa era gata. Iar păianjenul Lambada nu părea nici pe departe obosit.

„Gata, Spartacus! Poți sări!” strigă Lambada către motanul chior. „Dar ai grijă: sari exact în mijloc!”

Spartacus nu aşteptă să i se spună de două ori. Sleit de puteri abia se mai putea ține de copac. Se aruncă în gol, iar săritura lui fu de-a dreptul caraghioasă. La început se întoarse pe spate şi părea ca va ateriza cu burta în sus, după care instinctul de motan îi „spuse” că trebuie să aibă o poziție decentă, aşa încât ateriză în picioare, în aplauzele celor patru de pe pământ. Plasa îl mai aruncă de două ori în sus, iar Spartacus păru un saltimbanc care face exerciții de rutină.

În cele din urmă, coborî lângă salvatorii lui.

„Vă mulțumesc din suflet, domnilor! Vă mulțumesc de o mie de ori. Fără voi, acum, aş fi fost mort.”

„Linişteşte-te un pic, apoi vei avea răgazul să ne povesteşti cum ai ajuns să zbori legat de o umbrelă roşie”, spuse măgarul Alfred.

„Vă pot povesti acum. Oboseala îmi va trece. Mă bucur că am coborât din copacul acela blestemat, credeam că n-o s-o mai fac niciodată. M-aş fi aruncat aşa, fără plasă, dar n-am mai făcut-o până acum. Pe vremea când locuiam în castel minunata mea stăpână nu mi-a dat niciodată oportunitatea de a sări de la etaj, aşa încât, cu toate că am auzit că unele rude de-ale mele au făcut-o, sărind chiar de la înălțimi amețitoare fără să pățească nimic, n-am avut curaj. Aşadar, pesemne v-a povestit domnul profesor Vergilius despre întâlnirea pe care a avut-o cu mine în timp ce alergam, speriat, prin pădure. Ei bine, după aceea m-am întors în căutarea căsuței portocalii pe lângă care trecusem în goană, fără să-mi dau seama că înăuntru aş putea să întâlnesc o persoană la fel de minunată ca fosta mea stăpână care să mă adopte şi să mă îngrijească. Numai că n-am mai nimerit drumul. La un moment dat, am ajuns într-un fel de grădină de umbrele roşii. Umbrelele creşteau parcă din pământ şi nu mică mi-a fost uimirea când am văzut, că erau plantate de nişte pitici. Erau nişte pitici cu barbă gri, cu scufii de diverse culori – şi mi-am dat seama, că cei care aveau scufii portocalii erau un fel de şefi – şi foarte binevoitori. I-am întrebat ce fac acolo, iar ei mi-au spus că plantează umbrele roşii pentru a fi apărați de ploaia care cădea aproape zilnic în acea zonă. Într-adevăr, era o zonă ciudată. Ploua non-stop şi vântul bătea foarte tare. Unul dintre pitici m-a întrebat dacă nu vreau să-i ajut să planteze umbrele. Puține dintre umbrelele pe care le plantau rezistau vântului, astfel încât piticii erau nevoiți să muncească aproape continuu. Recunosc, la început am ezitat: minunata mea stăpână nu m-a pus niciodată să fac nimic. Dar piticii ăştia erau prea simpatici ca să-i refuz. Aşa că mi-au arătat cum se face şi m-am apucat să plantez umbrele roşii. Numai că la un moment dat a început furtuna. O furtună teribilă, cu un vânt năucitor. Piticii, care ştiau cum stă treaba cu astfel de furtuni, au apucat să se adăpostească într-o căsuță a lor cu foarte multe turle colorate de parcă ar fi fost batoane de turtă dulce. Până să ajung şi eu la căsuța aceea m-a luat vântul pe sus. Noroc că am apucat să mă agăț de o umbrelă. Aşa s-a făcut că am ajuns în înaltul cerului. De acolo vedeam toată lumea; am văzut până şi ruinele galbene ale palatului în care am locuit şi tare rău mi-a fost. Probabil că minunata mea stăpână a fost ucisă în luptele care au ruinat oraşul. Mi-e tare greu, prieteni, tare greu, vă rog să mă credeți…

Aşa s-a întâmplat că m-ați reperat voi, acolo sus, plutind în derivă, agățat de umbrela cea roşie. Când v-am văzut, mi-am spus, că mai există, totuşi, o mică speranță.”

„Deci n-ai apucat să revezi căsuța portocalie?” întrebă, cu o oarecare decepție în glas, măgarul Alfred.

„Nu, nicidecum. N-am mai ajuns la ea. De fapt

cred că rătăcisem drumul când m-am întâlnit cu piticii aceia… Of, şi cât aş fi vrut să ajung la acea căsuță! Sunt sigur că acolo există cineva, care ar putea să aibă grijă de mine!”

Alfred se abținu să-i spună că în căsuța portocalie nu locuia nimeni. Dezamăgirea aproape că pusese stăpânire pe el. Era convins că motanul Spartacus ştia drumul spre locul mult visat. Acum totul se spulberase. Nu-i rămânea decât să continue căutarea în mod haotic.

„Domnule profesor Vergilius, spuse Alfred. Nu v-am întrebat până acum în mod direct: dumneavoastră cum de nu ştiți unde se află acea căsuță? Mi-ați făcut o hartă detaliată a drumului către Peştera Dorințelor. Cum de n-ați învățat la cursurile de «Geografie Verde» de la Academie despre amplasamentul unei asemenea case minunate?”

„Domnule Alfred! În primul rând cursul de «Geografie Verde» nu includea un capitol special despre case. Despre acestea am învățat la cursul de «Construcții şi Topologie Verde», predat de cunoscutul profesor Cizmonschi, din oraş. Dânsul nu ne-a vorbit niciodată despre o asemenea căsuță. Sigur, recunosc că am auzit diverse legende pe seama unei anume case portocalii, care s-ar afla pe undeva, prin zonă, dar eu personal n-am văzut-o niciodată. De aceea, am preferat să nu vă povestesc despre aceste zvonuri. Mie îmi plac lucrurile practice, în spiritul pragmatic al celor învățate la Academie.”

Măgarul Alfred oftă.

„Atunci, dragii mei prieteni, nu ne rămâne decât să pornim mai departe, în căutarea căsuței!”

pe plajă

Au decis să meargă cu bicicleta bursucului Krantz. Oricum pe măgarul Alfred îl durea în continuare copita în vreme ce motanul Spartacus se afla într-o evidentă stare de oboseală. Neavând o direcție anume au mers încotro au fost îndemnați de inspirație. Au trecut prin păduri, au traversat câmpuri, au ocolit lacuri şi prăpăstii, au traversat chiar şi munți. N-au întâlnit nicăieri căsuța portocalie. Toți cei pe care i-au întrebat pe drum de ea nu făceau altceva decât să ridice din umeri. Nimeni nu ştia despre acea căsuță. Deja totul părea o himeră, iar Alfred, Limbuță, Vergilius, Lambada şi Spartacus ajunseseră la capătul puterilor.

„Şi totuşi, trebuie să o găsim! Trebuie să existe căsuța! Am văzut-o de pe norişor, ani de zile, nu se poate să nu dăm de ea!”

Perseverența măgarului Alfred îi ținea uniți pe cei cinci cu toate că ceilalți patru erau atinşi de pesimism. Melcul Limbuță credea că nu va ajunge niciodată să-şi întâlnească prietenii de apă sărată, şi, cu atât mai puțin, o superbă melcoaică. Miriapodul Vergilius aproape că îşi luase adio de la gândul că va avea o clasă plină de studenți cărora să le predea ştiința bunei-purtări. Păianjenul Lambada suferea pentru că nu mai țesuse de mult o pânză şi, circumspect cum era, spunea într-una că nu va avea niciodată o expoziție adevărată. Cât despre motanul Spartacus – acesta era atât de trist că trebuia să-şi poarte singur de grijă, încât slăbise şi uitase până să şi miaune.

Doar Alfred pedala aproape neîntrerupt, vorbindu-le în fiecare minut de căsuța portocalie. Devenise o obişnuință ca măgarul Alfred să deschidă orice conversație cu propoziția: „Când vom ajunge la căsuța portocalie…”

Într-o după-amiază însorită Alfred văzu în depărtare o faleză deasupra căreia se întindea doar cerul. Pedală înspre acea faleză cu gândul ca odată ajunşi acolo să se oprească pentru a se odihni. Nu mică le fu mirarea tuturor când, pe măsură ce se apropiau, descoperiră că albastrul cerului se împreuna cu un alt fel de albastru. Un albastru verzui. Alfred ajunse la faleză. Dedesubtul lor se întindea marea.

Melcul Limbuță aproape căzu de pe spinarea lui Alfred de uimire.

„Nu se poate! Am ajuns la mare! O să mă întâlnesc cu melcii mei! Uraaaaa!!!”

Cu toții fură cuprinşi de un entuziasm aproape nefiresc. Coborâră de pe faleză şi păşiră pe plajă.

„Uau! Aici mi-ar place să trăiesc!” strigă motanul Spartacus, trezit parcă dintr-un somn adânc.

Într-adevăr pe plajă totul arăta ca în paradis. Cerul era albastru. Pescăruşii planau deasupra valurilor molcome. Soarele mângâia nisipul auriu. Nimic nu părea să deranjeze acest colț de rai. Pentru prima oară,

după foarte multă vreme, cei cinci avură strania senzație că liniştea le inundă sufletele. Se simțeau mulțumiți dar nu înțelegeau de ce. Practic, doar Limbuță avea motive de bucurie: ajunsese în sfârşit la mare.

„Domnilor, ia priviți în dreapta dumneavoastră!”

Cu toții îşi întoarseră privirile ca la comandă, la îndemnul lui Vergilius.

Undeva în spatele plajei, la mică distanță, zăceau o mulțime de materiale de construcție, ce păreau abandonate. Lemne, saci cu ciment şi cu var, vopseluri, tablă…

Măgarul Alfred părea vrăjit. Îşi ciulise urechile la maxim şi, hipnotizat, lăsă bicicleta şi o luă înspre mormanul descoperit de Vergilius. Ajuns în dreptul lui, se opri câteva secunde, apoi se întoarse către ceilalți patru călători şi pe față îi apăru un zâmbet larg:

„Dragii mei prieteni, cred că am găsit căsuța portocalie!”

nero

Pianul pe care-l găsise Alfred, nu era tocmai nou, dar era, cu siguranță, potrivit pentru camera motanului Spartacus. Motanul cel chior nu putea să fie decât încântat de achiziție. Îşi recăpătase suflul şi în fiecare seară ținea un concert pentru distinşii lui prieteni. Spartacus învățase cum să aibă grijă de el însuşi, învățase să-şi facă de mâncare şi, atunci când vedea un şoarece, chiar dacă se abținea cu greu să nu plece în urmărirea lui, reuşea să-şi înfrâneze această pornire.

Profesorul Vergilius avea camera la etaj. O aranjase ca pe o sală de cursuri dar nu-i dăduse răceala caracteristică acestor săli ci o „îmbrăcase" în culori pastelate şi fotolii comode. Cursul lui de «Educație şi Bune Maniere» avea mare succes în zonă. Se înscriseseră nu doar miriapozii de plajă, nu doar ceilalți miriapozi care se întorseseră din oraşul-ruină, ci şi o mulțime de insecte şi animale marine. Vergilius aproape că nu mai avea pic de timp din cauza studenților săi care-l asaltau cu fel de fel de întrebări, de multe ori dincolo de domeniul strict al bunelor maniere. Distinsul profesor se gândea deja, să deschidă o Academie şi luase contact cu alți renumiți profesori pe care-i invitase să predea.

O altă cameră a casei era ocupată, la subsol, de păianjenul Lambada. Fericit că poate, în sfârşit, să lucreze pentru vizitatori, păianjenul țesea adevărate capodopere. Expozițiile lui – câte două pe an – ajunseseră atât de renumite, încât păianjeni din lumi îndepărtate veneau să-i vadă creațiile. Fusese invitat la numeroase vernisaje şi lucrările lui primiseră o droaie de premii. Lambada nu mai era deloc ursuz, iar binecunoscuta lui circumspecție dispăruse, ca un fum.

Melcul Limbuță venea des în vizită la prietenii lui. Se împrietenise pe plajă cu o mulțime de melci de apă sărată cu care formase, la un moment dat, un Club al Melcilor Singuri. Acolo a avut norocul să întâlnească cea mai minunată melcoaică din zonă, de care nu se mai despărțea niciodată şi care îl însoțea în toate vizitele sale.

În fine, măgarul Alfred nu s-a lăsat până nu a făcut din materialele de construcție de pe plajă cea mai frumoasă căsuță portocalie din lume. O căsuță portocalie, întocmai cu cea pe care o văzuse – sau o visase – cu multă vreme în urmă, de pe norişorul său. La un moment dat, montase chiar şi un gard pe care creşteau trandafiri albi. Un gard a cărui poartă n-a avut niciodată cheie. Gospodar desăvârşit, măgarul avea grijă să le asigure prietenilor lui tot confortul de care aveau nevoie.

Un singur lucru uitase Alfred.

În ziua în care Alfred avea să-şi amintească de promisiunea făcută vulturoaicei Olga, ieşise în fața căsuței portocalii împreună cu cei patru prieteni ai săi şi cu melcoaica lui Limbuță.

„Dragii mei, mă bucur să vă am alături în această casă pe care am construit-o împreună după gustul şi nevoile noastre. Mă bucur că aţi avut îndrăzneala să porniţi alături de mine în căutarea ei deşi promisiunile mele nu aveau nici o bază cu adevărat reală.

Limbuţă, îmi pare nespus de bine că te-am adus la mare şi că ţi-ai găsit melcoaica pe care o doreai. Tu ai avut răbdare.

Domnule profesor Vergilius, sunt încântat de faptul că puteţi să vă predaţi cursurile în voie şi că, în curând, veţi deschide porţile unei noi Academii. Dumneavoastră aţi avut educaţie.

Dragă Lambada, nici nu-ţi închipui cât de fericit sunt că expoziţiile tale au atât de mare succes. Tu ai avut fantezie.

Despre tine, motane Spartacus, nu pot spune decât că mă bucur că ai reuşit să-ţi porţi singur de grijă. Acum, nu mai ai nevoie de nici o stăpână încântătoare care să te pieptene toată ziua. Tu ai avut putere.

Iar eu, dragii mei, sunt cel mai mulţumit de faptul că vă aflaţi acum împreună, cu mine, şi că putem să împărţim toate aceste lucruri minunate pe care le avem. Probabil că eu am avut încredere.”

Măgarul Alfred îşi ridică privirile către cerul pe care nu era nici un nor. Ba nu… Un singur norişor, pufos, gălbui, trecea alene pe deasupra lor. Alfred zâmbi. Şi, dintr-o dată, din înaltul cerului, un vultur coborî în viteză şi, planând, se opri chiar lângă el.

„Bună ziua. Numele meu este Nero!”

Alfred îşi aminti instantaneu că făcuse cândva o promisiune celei care îl ajutase iniţial, ba chiar îi dăduse imboldul să-şi urmeze visul.

„Bună ziua, Nero. Mi-ar face mare plăcere dacă ai dori să intri în căsuţa noastră portocalie. Pesemne eşti obosit şi ai dori ceva de mâncare.”

„Vă mulţumesc foarte tare! Sunt într-adevăr foarte obosit: de luni de zile zbor în căutarea mamei mele, pe care n-am mai văzut-o de când eram mic, mic de tot.”

„Bănuiesc că te-ai născut în Peştera Dorinţelor, nu-i aşa?” întrebă măgarul Alfred cu blândeţe.

„Aşa este!” spuse Nero uimit. „De unde ştii?”

„Ştiu câteva lucruri. Şi mai am multe de învăţat” zâmbi Alfred, deschizându-i uşa lui Nero. Când toţi prietenii săi intrară în casă rămase preţ de două secunde în cadrul porţii şi, cu ochii spre cer, spuse aproape şoptit:

„Olga! Nero este aici!”